

Беше то - до онога "Ћоле" - солидан бенд, волео сам да га слушам, али недељу ипак започињемо сагом о истоименом Вукадиновићу, батлија је он, можда и нама добро крене као што је кренуло њему, ко зна. Кад кажем да је Ћоле батлија-човек, уопште нисам ироничан. Вукадиновић успешно обделава свој аналитичко-политички врт са стазама које се рачвају на све стране и, уопште, може се рећи да је срећан у смислу у коме је Толстој рекао да су све срећне породице сличне.

Али будући да је овај свијет тирјан тирјанину, а камоли Вукадиновићу Ћорђу, има неких ствари које реченом срећу кваре и ремете му душевни мир. Ево једног примера. Ретко се, рецимо, које године догоди да Сајам књига отвори нека личност по Ћолетовом укусу - проверена, довољно национална и неиздајничка - тако да Ћоле крајем сваког октобра пада у књижевни карасевдах и у [својој просераваоници у Политици](#) ламентира над неумтним крајем српске књижевности, Србије, српства уопште.

Кадилуци наше земље поносне следећа су велика мука Ћолетовом духу. Воли Ћорђе да пресавије табак и да утужи, а неумерен је у процени компензације за душевне болове, следствено чему - упркос вишекратним саветима (са разних страна) да се обрати одговарајућем лекару, Санди РИ, нпр. - Вукадиновић судски редовно потражује по неколико хиљада евра, да би после силних натезања добио максимум пар стотина хиљада муда стерлинга у драхмама.

У тексту о ЦГ Вукадиновић је у негативном контексту поменуо два Басарина господара - Мила и Вучића, па је њихов кмет одах морао да реагује

— НСПМ online (@NSPM) [May 23, 2016](#)

Независност Црне Горе ипак убедљиво је највећи Ћолетов душевни бол и том болу посвећујемо нашу данашњу колумну. У овогодишњем ламенту над црногорском

независношћу - опремљеном, како Бог заповеда, разновразним доказним материјалом који не доказује ништа - Ђоле се упустио у истраживање узрока зашто Србији "лоше иде", па каже да је стратешка грешка у томе што је (ондашња) Србија "стално тврдила да није у рату".

Има алкохоличара који су и добри људи, креативни мислиоци и талентовани писци. На нашу и његову жалост, Басара није један од тих.

— НСПМ online (@NSPM) [May 23, 2016](#)

Претерано је од Вукадиновића очекивати да се запита није ли можда узрок наше пропасти и последичног отцепљења најпре Косова, потом Црне Горе, крије у томе што су се власти докопали дудуци, билмези, тутумраци и силеџије, од којих је био врло разумно отцепити се. Надаље, из општег тона Ђолетовог најрецентнијег просера да се наслутити да му је здраво криво што - кад је било стани пани - Србија под мудрим руководством његовог тадашњег спонзора, Референдумског Лопова, није отворено ушла у рат за српску Црну Гору, него се онако кабинетски, кукавички, одала гусларским вечеринкама и којештаријама. Живо ме, иначе, интересује шта је то у Црној Гори лично Ђолетово, што су му мрски монтенегрински индепендисти отцепили од душе, а такође ме живо интересује шта ће ономађашњи белолистићари, цртачи чича Глиша и прочи помислити кад једног дана - који уопште не мора бити далеко - Ђоле, или бар неко с ким је Ђоле близак, заседне у пустолину у Немањиној. Па дрекне - на Подгорицу!

(Данас)